

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הייטפלד שליט"א,
ראש טל' עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

freedom (4), which we fulfill by saying *Hallel*, *Nishmas*, *Hallel Hagadol*, etc. towards the end of the *Seder*.

- 2) Having *matza* and *maror* in front of us when we tell over the story so we can explain the *mitzvos* that we fulfill that night. .
- 3) Saying it with such feeling as if we are from those who actually left *Mitzrayim* ⁽⁵⁾ (as beneficiaries of those miracles with the freedom and the *Torah* that we have merited).
- 4) Saying the *Haggadah* in a question-answer format as it was originally composed by the *Baal Haggadah* ⁽⁶⁾.
- 5) Saying all the details of our exodus and comparing our holy and dignified situation to the low status we were in before the miracles. This is known as, "מתחיל בגנות ומסיים בשבח" ⁽⁷⁾.

Learning the Laws of Pesach. The *Mechilta* is at the end of *Parshas Bo*, from whence the *Poskim* infer that learning the laws of *Pesach* is also a fulfillment of the *mitzvah* of "סִפְרוּ יִצְחָק" (אֲרָחֵי תַפְאִיחַ). From this, the **Shulchan Aruch** writes (אֲרָחֵי תַפְאִיחַ) that even after we conclude our *Seder*, one should continue to talk about the miracles and learn *Hilchos Pesach*.

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

Chodesh Nisan and Relevant Halachos of Pesach (5)

Sippur Yetzias Mitzrayim. The *Yom Tov* of *Pesach* is soon upon us and it is appropriate to discuss the *mitzvah* of **סִפּוּר יִצְיָאָה** מצרים, which is similar to the *mitzvah* of *Talmud Torah*. It might even be part of *Talmud Torah* and some (1) say that the reason why we don't make a *beracha* on "סִפּוּר" is because the *Birchas HaTorah* we said in the morning exempts it. In other words, there is a *mitzvah* of *Talmud Torah* which can be fulfilled all year with any topic one learns or teaches, but on *Pesach* night(s) the *mitzvah* is to learn and teach the topic of **יִצְיָאָה מִצְרַיִם**.

The Mitzvah of Haggadah and its Details. This *mitzvah* is learned from the *posuk* (2) "והגדת לבן ביום ההוא" and obligates one to tell his son about מצרים on the nights of *Pesach*. *Chazal* (3) learn from other sources that this *mitzvah* is not only relevant for a son but also to anyone else who might be present. Even if one finds himself alone on the night of *Pesach*, he must "tell himself" by reciting the *Haggadah*. This *mitzvah* includes:

1) Praising Hashem and thanking Him for the miracles and the

בין הריחיים – תבלין מדה היומי – סנהדרין צט.

Rashi explains that עֲקִיבָא says one should keep reviewing his learning, even if he knows it as well as a song. This will cause him to have שמחה [בעיה"ב]. The **רמ"א** explains that עֲקִיבָא is saying: just like one who knows a song will nevertheless sing it often because he enjoys it, so too, one should continuously review his learning. The **מהר"ל** [חידושי אגדות ד"ה זמר] explains: the ת"ת is not only acquiring the knowledge, but rather it is like a זמר. Just like the point of a song doesn't end once you know it, but one repeatedly sings it, so too ת"ת one keeps learning over the תורה even if he knows them already. Additionally, since לימוד התורה is compared to a song, it must be learned like a song is sung aloud. The **מהר"ל** concludes: "ואני אומר", since שמחות בעולות בתורה בפועל has the characteristics of זמר, one does not make ברכת התורה on לימוד. It is interesting why the **מהר"ל** had to say this *halacha*, as the **ש"ע** says it explicitly: "מהמהר בדברי תורה אינו צריך לברך". [ס' מזן]

The **ש"ע** [א"ח"ס מנחם] says: "ברכת התורה צריך לומר ברוך מאד". The **משנ"ב** says **בשאגת אריה**. There the אריה [ס' כה] concludes that ספק דאורייתא לחומרא. Therefore, if one is מסופק if he made the ברכה, he needs to repeat it because לחומרא. When saying the ברכה because of a ספק, one should only say one *beracha*, as that is sufficient דאורייתא. One should choose the ברכה אשר בחר ברוך ה' מאד. The **גמרא** calls this the מעולה שבברכות (which is why it is chosen to be said by **קריה"ת**). The **שאגת אריה** points out: although the **רמב"ם** does not list ברכה"ת as a מצות עשה, **רמב"ן** (מצוה ט"ו) and many others do. He says, since the **גמרא** says, שלא ברכי - על מה אבדה הארץ, בתורה תחילה, it seems it's a דאורייתא. Otherwise, there wouldn't be such a harsh עונש for not saying it.

The **חינוך** [תל] says that this is the only ברכה דאורייתא said before the מעשה. The only other ברכה דאורייתא which is said after eating. The reason it is said after we eat, is because our חלק הבהמי is not מכיר the goodness, only after it is experienced. However, ת"ת is a דבר דברי and our intelligence (שכל) is מכיר the תורה even before we learn it, so the ברכה is recited prior.

The ש"ע says "הכותב בברי תורה צריך לברך". The **משנ"ב** [ס'ק"ד] explains the reason one must recite ברה"ת before writing תורה is, because writing is a מעשה while הרחור is not. He explains [ה] that הרחור does not need a ברכה because: הרחור לאו כדיבור. In ביאור הלכה the ח"ח brings the הרחור on ברכה"ת? מצוה, if so one should have to make a mitzvah, rather his point is that since הרחור is a mitzvah, it should require a ברכה. הרחור לאו כדיבור on the כלל of הרחור is a mitzvah, rather his point is that since הרחור is a mitzvah, it should require a ברכה. ע"ש גר"א in תירוצים 3 [ברה"ת ה] נשמת אדם says: although regarding ברה"ת we say תורה, **אבל אברהם** [בטוהטטש] says: although regarding ברה"ת we say תורה, still, if one wants to write דברי תורה he must recite ברה"ת, but must say it. ע"ש

היהא היהא אימא

R' Meir Simcha of Dvinsk ז"ל (Meshech Chochma) would say:

“כְּתוּבוֹת הָאֵפֹד אֲבִי זָכְרוֹן לִבִּי יִשְׂרָאֵל” - When Yosef was tempted by Potifar’s wife in Egypt, the image of his father appeared to him, saying, ‘The names of your brothers will one day be inscribed on the stones of the *Kohen Gadol*’s *Ephod*. Do you want your name to be missing if you commit this sin?’ The 12 stones of the breastplate serve as a memorial for all of *Klal Yisroel*. When a person reminds himself that all *Yidden* were represented on it, he too will be embarrassed to transgress.”

A Wise Man would say: “Make improvements, not excuses. Seek respect, not attention.”

**To place an ad or to dedicate in
your city for a simcha, yahrzeit or
any reason, please send an email
to: Torahtaylin@yahoo.com**

BE HAPPY With the Special Relationship
That brings Be M'Kabel to Protect It!

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomayim.org

**Dedicated by the Safrin Family
In Memory of Freyda Rochel Bas R
Yechezkel Yosef (Ruthie) Safrin
Yahrzeit 3 Nisan.
Piha Pascha Bechochma V' Soras
Chessed al Leshona'**

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
ORSENDANEMAILTO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey, NY
© All Rights Reserved

שבת קודש פרשת פקודי - החודש - כ"ט אדר תשפ"ה
Shabbos Parshas Pekudei - Hachodesh - March 29, 2025

טיב התבלין

מאת הגד"צ רבי גמליאל הסק רבינוביץ שליט"א, ר"י סער הטמים ירושלים עה"ק

ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו
בריחיו ועמדי וואדניו ... (לש-לג) - אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו

פרשה: יכולין להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקדוש ברוך הוא הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם מומתת כבוד הקדשים. ואין כח באדם ליקפו, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא איך אפשר לקמתו על ידי אדם, אמר לו עסוק אתה בידך נראה כמקימו. והוא נוקף וקם מאליו. והוא שנאמר: הוקם המשכן הוקם מאליו. הנה יש לנו להתבונן בדברים הנאמרים כאן, כי הלא בכל הפרשיות של הקמת המשכן דנו ראים כי כל העשייה מתייחסת אחר משה רבינו ע"ה, ובכל זאת באה התורה להקדוש לגלות לנו כאן לבל נטעה אחר יאות העין לחשוב שאין בכל נעשה על ידי כוחו של משה בעצמו אלא 'הוקם המשכן'. והדברים אלו יש בהם להאיר את דרכינו בבואינו לדרך על מפתן עבודת ד', כי יפקד היסוד בעבודת ד', ועיקר סוד עליית האדם והצלחתו תלויים אך ורק כפי מה שמדגיש האדם את אפסיותו, וכי הוא תלוי ועומד אך ורק בידי הקב"ה, ואינו תולה את הצלחתו והשגותיו כי אם בעזרתו ית'. ולא כטבע האדם אשר נוטה תמיד לתלות את הצלחתו בכשירותו המיוחדת ובידיו המבורכים, אך כאשר יאירע ויצא איזה מכשול טעות מתחת ידיו, אז מיד ייחרד בלבו כי כך עלה ברצונו יתברך ומאת ד' היתה זאת, כי בוראי לא ירצה להפיל את כל האשמה על עצמו, שהוא השלימול שגרם את כל הנזק. ואכן בוראי נכונים הם הדברים שגם המכשולים באים בהשגותיו מיוחדות. ונגזר על בזה נבועה על האדם שלא השכיל לחובץ בזה גם בשעה שחיותה השתקפה ונשחקה לו, לדעת כי בלתי עזרתו יתברך אין הוא מסוגל לחזו אפילו את אצבעו הקטנה, וכל הצלחתו מלווה בסייעתא דשמיא עצומה מראש ועד סוף.

עדותיך אתבונן

וְיִמְדִּים מִלֵּב אֲבוֹתָם וְיִשְׁמְרוּ אֶת הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהֵינוּ בְּעֵת שֶׁהָיוּ אֲבוֹתָם

החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי

השנה (פרשת החודש) - בביאור מעם קריאת פרשת החודש

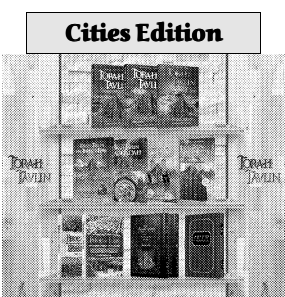
פסוק המזכיר (ס' תרפ"ה): "בשבת חמישי, שהוא כ"ט באדר, מוציאין ב' ספרים: בא' קורא פרשת השבוע, ובשני: החדש הזה לכם ומפסיד: בראשון באדר לחדש", ע"כ. בהמשנה ברורה מבאר הטעם וז"ל: "הרביעית פרשת החדש בשבת הסמוך לז"ח ניסן נדי לקדש חודש ניסן דכת' בתורה החדש הזה לכם ראש חדשים אבל אין זה עיקר קידוש כי עיקר הקידוש הוא בעת ראית הלבנה שמקדושין אותו הדין ואין הקריאה אזאת אלא מדרבנן", ע"כ. הרי קדוש בקריאת פרשת החדש הוא ענין של קידוש החדש. וכעין זה בדברי הכלבו (ס' מ"ז) שכתב: "ולמה קורין פרשת החדש ברביעית מפני ראש חודש ניסן שענינו של יום הוא", ע"כ. הרי התכלית בקריאת פרשת החדש הוא כדי לקרא פרשת החדש שהוא הענין של ראש חודש ניסן, ויש להעיר, מדוע לא קוראין כל פרשת החדש קודם שיהא החדשים של השנה, שהם הענין הוא מפני קידוש החדש כל פרשת ג"כ צריך קדוש, וע"כ מבואר מזה שהיו ענין דוקא לחדש ניסן וצ"ב ויראה לומר בעזרת הענין, בהקדום הקדש הענין של ראש חודש, דהנה איתא בגמ' נהדרין (מב א') "א"ר אבהו בר תנאי א"ר אסי א"ר יוחנן: כל המכרל על התשלש במינו

בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה
תורה
TORAH TAVLIN
ליגד י אבדום ויוי ששאל אחריו בן י סביד ויל
ורעיו וישא וכל בת י אבדום שלום עדה קרין

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 277: 1001-1005.

מולד חודש ניסן:
שבת קודש
7:46 AM
מיט 1 חלק

וביותר הדברים נאמרים ליושבי אהל ההוגים בתורת ד', ומתייגעים בעבודת ד' בתפילה ובשכירת המידות רעות, אם וזה האדם לקנינים רוחניים בתורה ועבודת ד', יזרח מאד ומאד לבל ליפול לתוך המלכודת והדשת אשר יצרו טומן להפילו בתוכו, כי כאשר העצם מעלה בלבו מחשבות של התנשאות והתרוממות בהרגישו אישיותו השביתת עצמו, אזי מיד נעשה מסך המבדיל בינו לבין אבינו שבשמים וידוע מה שפירשו צדיקים את הפסוק 'אני עומד בין ה' ובניכם', שהאנוכיות ששל האדם היא אשר עומדת כמסך המבדיל בינו לבין ה', ואדרבה כאשר האדם יודע ומכיר בעצמו שאין ביכולתו להגיע לשום השגה שהיא, וכל הצלחתו תהא נעמדת אך ורק במידת הסייעתא דשמיא שיהיה לו, אזי הוא מקבל כוחות עילאיים ונעלמים וזוכה לעלות מעלה מעלה למשוער. אך לא כן זה האיש אשר מצאנו מחשיב את עצמו ותרלה את עתידו המזהיר כפי כשרונותיו ומעלותיו, הרי ניתנת לו ג'כ סייעתא דשמיא ר' לפי הגבלותיו ויכולותיו, ואחד כל זאת אין שום פלא שהאנוכיות הזה לא ר' שאינו מתקדם כפי צדיקותו ושאפיונותו, אלא אף את זאת שהוא מועד ליפול מאדור ואין לו את העזר ממעל.

וזה מה שדרשו בגמ' (חולין פ"ט ע"א) על הפסוק לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם וגו', אמר להם הקדוש ברוך הוא לישאל: חושקני בכם, שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני, נתתי גדולה לאברהם אמר לפני ואנכי עפר ואפר, למשה ואהרן, אמרו ונחנו מה, לדוד אמר ואנכי תולעת ולא אש, אבל עוברי כוכבים אינן כן, נתתי גדולה לנמדר אמר הבה נבנה לנו עיר, לפעם אחת יבנה אמר מי בכל ארצות הארצות וגו', לנמכר נמכר אמר ואעלה על במתי עב, לחיים מלך צור אמר משה אלהים ישבתי בלב ימים.

יהי' שנוכה להחזיר את הדברים היטיב בלבנו, והש"ת יהא בעזרתו שנוכל
לבקר את השאור שבפיסה, ומשבתתנו וכה צלולה וברורה לעבודתו יתברך אכ"כ.
באלו מקבל פני שכונה, כתיב הכא: החדש הזה וכתוב התם זה אלי ואנוהו, ע"כ.
דרי מי שמבקר על החדש בזמנו, דרי זה נחשב כאלו שהוא מקבל פני השכינה!
דבר נורא וצ"ב, מה הגדול הענין בברכה זו שחשובה עד מאוד, ונחשב כאלו
מקבל פני השכינה? וכתב **רבינו בחיי** (שמות יב, ג): "ידוע כי כשיראה האדם
הלבנה בחדשה ומבקר עליה הנה הוא מעיד על חדוש העולם שהוא עיקר האמונה
ומידה על אלוהות של יוצר בראשית שחדש העולם כשם שחדש הלבנה בכל
חדש וחדש", עכ"ל. דרי מי שמבקר על חדוש הלבנה, דרי הוא מודה ומשבח
הקב"ה על חדוש העולם, שחדש הלבנה הוא דרך הטבע, שבכל חדש
הלבנה מתחדשת, **אם** מבקר ומשבח הקב"ה ע"זה הוא כאלו אידיא אמונה בבריאת
העולם, ומטעם זה דרי הוא מקבל פני השכינה.

ולפ' נראה שיש לבאר מדוע אנו קורין פרשת החודש דוקא קודם חורש ניסן. שבממשך כל החודש ניסן אנו מדיים לחשיית על הנסים גלויים שעשה לאבותינו. על ההעשר מכות, על שהוציאים ביד חזקה, על קריאת ים סוף וכו'. ויכול האדם לטעות ולקטל שהקב"ה מנחין רק הנסים גלויים אבל הדרך הטבע, חורש אינו הנהגתו, הוא דומה מקרה בעלמא, כך איך הדכו של עולם, עולם כמנהגו נוהג. ועל זה, דוקא קודם חודש ניסן אנו קורין פרשת החודש כדי לקדש החודש, ולבאר ליד אמונה שלימה, שהקב"ה מנחין גם את כל הטבע.

מעשה אבות סימן לבנים

אלה פקודי המשכן משכן העדות ... (לה-ח) - פרש"י עדות לישראל שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל עב"ל

The anteroom adjoining the study of the holy **Chiddushei Harim, R' Yitzchok Meir Alter זי"ל**, founder of the *Gerrer* Chasidic dynasty, was filled with people waiting to be received by the *Rebbe* and to be helped by his counsel and blessing. Near the *Rebbe's* door stood his personal secretary, Reb Bunim, who presided over the waiting list; as soon as the door opened and a *chasid* would emerge from the inner room, all eyes turned to Reb Bunim, who would signal for the next in line to enter.

One day, a wealthy Jew dressed in high boots of glossy leather, a heavy gold watch-chain draped across his vest, a fur-lined jacket enveloping a generous girth in defense against the harsh Polish winter, entered the anteroom. The man wore an anxious and care-worn face belying his luxurious attire. Here was a man who had his troubles despite his wealth. The man scanned the crowded room and a frown clouded his already despondent features. Impatiently, he made his way to Reb Bunim. "I must see the *Rebbe* immediately regarding an urgent matter," he whispered. "How much longer is the man inside going to be?"

"Have a seat," said Reb Bunim evenly, "and I'll put you on the list. What is your name, *Reb Yid*?"

"You don't understand," said the man, certain that the *gabbai* indeed did not understand. "I must see the *Rebbe* right now! I have an important meeting tomorrow in Warsaw, and I must be on my way shortly. I have no time to wait here."

"But surely, *Reb Yid*, you don't expect me to let you in before all these people who have been waiting for a while," said Reb Bunim. "Some of them have been waiting for hours ..." But the rich man waved him away. "That's exactly my point," he said, beginning to lose his patience with the insolent secretary. "I cannot wait for an hour, or even half an hour. I need to speak with the *Rebbe* immediately. You can save your lists for people with more time on their hands."

"I'm sorry," said Reb Bunim, rising to the challenge to his authority. "You must wait like everyone else ..."

The crack of the merchant's open palm against the face of the secretary resounded through the room, which fell into a shocked silence. It took Reb Bunim several seconds to realize he had been slapped across the face, and when he did, he just stood there, unable to utter a word. Nothing like this had ever happened in the *Rebbe's* waiting room, where no one dared to even raise his voice at the *Rebbe's gabbai*. In fact, the only one in the room not paralyzed by incredulity was the rich man himself, who, satisfied that he had at last made himself understood, proceeded toward the *Rebbe's* door.

At that very moment the door swung open and the *Gerrer Rebbe* himself stood in the doorway. "How dare you raise a hand to a fellow Jew," he thundered. "I shall not receive you," he added, "until you ask *mechilah* and have secured the forgiveness of Reb Bunim, my *gabbai*, the man you so unjustly attacked." With that, he closed the door behind him.

For a long second the rich merchant stood there staring at the *Rebbe's* closed door. Abruptly, he turned on his heels and fled from the room. But something in the man's face caught Reb Bunim's eye and he felt a stir of mercy rising inside which caused him to hurry outside after his assailant. There he found him leaning against his coach, his large body racked with sobs.

"You came out after me?" said the man, when he saw who had followed him outside. "What do you want of me now? To heap insult upon injury? To make me feel even worse? It is you who has destroyed our last hope."

"Your last hope for what?" asked Reb Bunim quietly. "For fifteen years we've been childless, my wife and I," wept the man. "We've tried everything ... we've been to all the doctors ... I had hoped that the *Rebbe* would bless us with a child ..."

"Come with me," said Reb Bunim, grabbing hold of the merchant's hand. With a purpose of stride and before the sobbing man even knew what was happening, Reb Bunim opened the door to the *Rebbe's* room and ushered him inside.

"*Rebbe!*" said Reb Bunim, with a sense of purpose that surprised even himself. "I swear that I will never forgive this man, not in this world and not in the world to come, unless the *Rebbe* promises that he and his wife will be blessed with a child!"

The *Chiddushei Harim* looked from the anguished face of the merchant to the determined face of his *gabbai*. Slowly, he broke out in a smile. "*Yehi Ratzon* - May it be the will of *Hashem* as Reb Bunim says..." And before long, it was. (L'chainweekly.org)

וביום החדש פר בן בקר תמימם וישת כבשם ואיל תמימם ידיו ... (יחזקאל מ-ו)

The *Haftorah* of *Parshas HaChodesh* is taken from *Sefer Yechezkel* in which the *Navi* discusses the inauguration of the third and final *Bais Hamikdash*. Various *korbanos* were brought on the days of the *miluim* - including the *korban* of *Rosh Chodesh*. As the *Navi Yechezkel* describes, "*And on the day of the new moon, it shall consist of a bull of the herd without blemish, and six lambs and a ram - they shall be without blemish.*" But why was it appropriate to bring this *korbanon* the days of the *miluim*?

R' Daniel Glatstein *shlita* quotes **R' Chaim Kanievsky זי"ל (Ta'ama D'kra)** who explains that this approach is flawed from the very outset. He explains that **Rashi** tells us that the *miluim* of the *Mishkan* and the first and second *Bais*

Hamikdash all took place starting from *Rosh Chodesh Nisan*. As such, it is no wonder that the two are intrinsically tied. In fact, it is even more appropriate to say that the *korban Rosh Chodesh* should be brought during the *miluim* of the third *Bais Hamikdash* because this will show that even during the inauguration process, the *mizbeach* will have already been consecrated to have *korbanos* brought on it.

Says Rav Chaim, as such, this is the meaning of the *Rosh Chodesh tefillah*, "מזבח חדש בצוק תבין", - we will establish a new *mizbeach* in *Tzion (Yerushalayim)*, "ועולת ראש חודש נעלה, and we will immediately bring the *Rosh Chodesh korban* on it - even before the *miluim* are complete! May we all be *zoche* to this milestone very shortly.

ביום החדש הראשון באחד לחדש תקום את משכן אהל מועד ... (מ-ב)

Chazal teach us that although the construction of the *Mishkan* was complete, it wasn't actually erected until *Rosh Chodesh Nisan*. The *Medrash* further elaborates that *Hashem davka* wanted to wait for *Nisan*, which was the month in which *Yitzchok Avinu* was born. **R' Moshe Sternbuch *shlita*** points out that we learn from this that sometimes, even if a *mitzvah* is essentially ready, its suitable time may not have arrived yet. Everything has its proper "בעתו ובזמנו". Though the *Mishkan* was physically complete, it would need the *zechus* of Yitzchok to render it spiritually complete.

Why *Rosh Chodesh Nisan* and why *Yitzchok Avinu*?

This week we *lein Parshas Hachodesh*, החדש הזה לכם ראש חדשים. Perhaps, the auspicious time to erect the *Mishkan* was at the beginning of the new cycle of the months, symbolizing a fresh start, coupled with *avodah*, which is the *midah* of Yitzchok, and the ultimate purpose of the *Mishkan*. There couldn't have been a more propitious time for the חנוכת המשכן.

Maybe we can add another *machshava*, *L'kavod the Zaida זי"ל (Baal Machsheves Halev)* whose 6th *yahrtzeit* was this past week. *Avraham Avinu* was the first "אב" to forge his own *derech*. Yitzchok, on the other hand, was the first "אב" to follow in his father's *mesorah*. *Hashem* was conveying to us that when you want to create an environment of השראת השכינה in your own life, one must follow the path laid out for him by his predecessors, known as מסורת האבות. Thus, הקב"ה commanded us to wait until *Nisan* to inaugurate the *Mishkan*, thereby imparting this valuable message.

The *Zaida* was extremely vigilant to follow his family's *mesora*, and that of his *Rebbeim*, and *Gedolim* in every facet of his life. His utmost *chashivus* for *tzadikim* was a life's lesson for us, one that remains with his family *ledoros*.

May we all strive to follow this ideal, honoring and continuing our beautiful golden heritage.

משל למה הדבר דומה

וידא משה את כל המלאכה וכו' ויברך אתם משה ... (למ-מג)

R' Moshe Yitzchok of Chelm זי"ל, known as the "Kelemer Maggid" was invited to a city for *Shabbos*, when a delegation of the middle-class members of the community asked him to use his influence with the rich to secure the construction of a new hospital for the poor, as the existing one was neglected and deteriorating. R' Moshe spoke privately with the rich, but with no success. He advised the delegation to wait until his sermon on the following *Shabbos*.

A large turnout gathered to hear the famous *Maggid*, who was known as the man whose preaching made one cry and laugh at the same time. At the close of his eloquent *drasha*, the *Maggid* said: "Brethren, the *Talmud* says that the *Shechinah* (divine presence) rests at the head of the sick person. Now the *Shechinah* complained, it could not endure

always being among the sick in cold and squalid rooms and asked that it might go into the palaces of the rich, where the surroundings would be more agreeable. Accordingly, it soon had its home in the palaces. But being in the Divine Presence all the time was uncomfortable for the rich, so they soon got together and built a well-equipped commodious hospital for the poor. There the *Shechinah* sojourned, and all were satisfied. Now, however the hospital is neglected and deteriorating - hence it is time for the rich to decide!" Sure enough, in due time, a fine hospital was erected in the city.

במשל: When the *Mishkan* was finally built, Moshe blessed the accomplishment saying, "*May it be the will of Hashem that his Shechinah rest on your work*" (**Rashi**). Indeed, it is the fervent prayer of every religious Jew - hopefully - that the Holy *Shechinah* grace its presence in one's home, and that we are bound to His every commandment.

בי ענין ה' על המשכן וזמנם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם ... (מ-לה)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOShUA GOLD

Sefer Shemos relates the story of *Klal Yisroel's* birth. Beginning in the dark world of *Mitzrayim*, followed by the Exodus and culminating in the building of a Home for *Hashem*. The climactic conclusion of this *sefer* should have been with the words, "*And the presence of Hashem filled the Mishkan.*" However, the *Torah* then adds a description of how the cloud rested upon the *Mishkan* and when it lifted, the travels continued. "*For over the Mishkan a cloud of Hashem rested by day, and fire would appear in it at night in the view of all the House of Israel in all of their travels.*" This information would be probably be appropriate in *Sefer Bamidbar* which details everything that happened during their travels in the desert. Why is it written here?

A story is told of a simple man named Berel who once had a dream that a special treasure was buried under a bridge in far away Warsaw. After having the dream several times, he realized that this might be a message for him and he made the long and arduous trek to Warsaw. Upon arrival, he met a guard standing by the bridge. Berel related the dream and explained that he needed to start digging right there. The guard laughed him off, relaying how he also had a dream about a treasure buried under a man named Berel's oven! Berel quickly hurried back to find the treasure buried in his own home. **R' Bunim M'Pshischa זי"ל** would comment: people think they need to look here or there for inspiration and guidance in *Avodas Hashem*. But the truth is, one just needs to look within, realize your own greatness, your own potential, and utilize your inborn ability to serve *Hashem*.

"*Make for me a Mikdash and I will dwell in them.*" The **Nesivos Shalom** explains that *Chazal* interpret the words "*in them*" to imply that every individual is a *Mikdash* - a sanctuary - worthy of *Hashem's Shechina*. And just as the Jews had forty-two journeys in the *midbar*, every man in his life has many stages. These *Posukim* teach "לעני כל ישראל" - in the eyes of every *Yid*, that the story of the *Midbar* is not an obscure tale. It is your story, and you are the *Mishkan* that can let *Hashem* in.

מחשבת הלב